

Van Babadag naar
Bunne

Van Babadag naar
Bunne

Frank Moree

Omslagfoto: Frank Moree (Riga)

ISBN: 9789402142778

© Copyright Frank Moree, 2015

Hello my friend	5
De trein naar Roodeschool.....	16
Een Haags ontbijt	19
't Waepen van Leyden.....	22
Zingen in Riga.....	25
Babadag	28
Donderen.....	31
Bunne	34
Winde	37
Zloty's in mijn zak	40
Ik hou van Holland	43
Royal Smiledog.....	53
Tinallinge	56
Naar Mekka	59
Een kaakje op Pilon.....	62
Mijn tuin.....	65
Melk in Zuidlaarderveen	68
Fochteloërveen	71
Het Stedelijk in Amsterdam	74
Door de erwtenvelden	79

Hello my friend

Hij zag haar van achteren en dacht: zij wordt mijn vrouw.

Zij wilde er niets van weten.

Op het vliegveld van Caïro maakten ze kennis. Twee weken zouden ze met elkaar de schatten van Egypte verkennen. Piramiden, tempels, eilanden, woestijn. Om te eindigen in een viersterrenresort bij de Rode Zee. Russen die dubbele borden volladen bij het buffet, broodjes in hun zak stoppen, terugkomen en roepen dat er meer is. Voordringen.

En dat na twee weken kleinschalige stilte. Veertien mensen in een bus, kleine hete hotelkamers met smoezelig

meubilair en douches die naar chloor ruiken. Subgroepen, gidsen, rondleidingen, hitte.

Water, water, water. Altijd maar die hitte.

Het is nacht op het vliegveld en drukkend heet. Als laatste sluiten ze bij de groep aan, nadat ze allemaal individueel van Schiphol naar Caïro zijn gevlogen. Individueel betekent meestal met z'n tweeën. Stellen, vrienden, familie. Naast elkaar in de vertrekhal, speurend naar anderen met een Egyptische reisgids, een sticker van Baobab, wandelkleding.

Nadat ze het vliegtuig hebben verlaten worden ze door kleine donkere mensen met grote blauwwitrood gestreepte tassen omsingeld. Drukke, hitte, zweetluchtjes. Die mensen zijn snel verdwenen. 's Nachts om twee uur is het heter dan op een zwoele zomerse dag op het Hollandse strand. Benauwd, onrustig. De grote Nederlanders vinden elkaar meteen. Ze zien de Egyptenaren over het hoofd.

Freek en Tony gaan aan de zijkant van de groep staan en geven alleen de mensen om hen heen een hand. 'Hoe heet je?' vraagt een man met een afritsbroek en zweetdruppels op zijn gebruide voorhoofd. Drukke, onzekerheid. Er is altijd wel iemand bij een groepsreis die over alles onzeker is. Over alles vragen stelt en geen genoegen neemt met het antwoord.

Waar kan ik wisselen? Kan ik hier water uit de kraan drinken? Waar gaan we morgen heen? Wat moet ik absoluut niet tegen de Egyptenaren zeggen?

En dan staat zij daar. Eén meter zesenzeventig, verhoogd door hakken, verlicht door een lange bos helblond haar dat in het koude licht van de Egyptische aankomsthal oplicht als de gouden vleugels van de engel die aan de herders in Bethlehem verscheen.

Eindelijk een jongere, denkt hij. Eindelijk een vrouw van mijn leeftijd. Hij stoot Tony aan. Die heeft haar ook gezien.

'Zou dat haar moeder zijn?' Hij wijst naar de dame die bruinverbrand, kortharig en met make-up in haar gegroefde gezicht naast haar staat.

'Zou kunnen.' Tony haalt zijn schouders op.

Een uur later weten ze dat de dame een gesjeesde promovendus in de psychologie is en niets met Antoinet te maken heeft. Ze zijn elkaar toevallig in het vliegtuig tegengekomen.

De volgende ochtend vormen ze automatisch een eigen groepje. Het ontbijt van flinterdunne pannenkoekjes is bereid door een dunne man die aan de Ramadan doet. Hij staat in een vervelooos kermiskraampje en kijkt met waterige ogen naar het eten dat hij de Nederlanders voorzet. Fruit, rijst,